Küçük Kutup Tavşanı

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Kutup Tavşanı

Aysel Banu YAVUZAL

Çok çok uzak kuzeyde, dünyanın bembeyaz ve uçsuz bucaksız olduğu yerde, küçük bir kutup tavşanı yaşarmış. Tüyleri yumuşacık ve beyazmış, gölgelerde gri-maviye dönermiş. Kulakları hafif koyu uçlarıyla dimdik durur, kocaman kara gözleri sık sık endişeli görünürmüş. Tavşan, karın altındaki sıcacık yuvasında tek başına yaşar, rüzgârın boş arazide fısıldamasını dinlermiş.

Her sabah tavşan yiyecek bulmak için dışarı zıplarmış. Kar, kocaman arka ayaklarının altında gıcırdar, küçük pembe burnu soğuk havada kıpırdarmış. Ama tavşan hep kendinden emin olamazmış. Dünya o kadar büyük ve beyazmış ki, tavşan o kadar küçükmüş. "Ya kaybolursam?" diye düşünürmüş. "Ya rüzgâr çok sert eserse?" Günü paylaşacak bir arkadaşı olmasını istermiş.

Parlak bir sabah, minicik bir kuş kanat çırpıp gelmiş ve tam tavşanın kulağına konmuş. "Merhaba!" diye cıvıldamış kuş. "Ben Pip, bir kar kiraz kuşuyum!" Kanatları beyaz ve siyah, yumuşak kahverengi çizgiliymiş ve gözleri pırıl pırıl parlarmış. Tavşanın gözleri kocaman açılmış. "Sen ne kadar küçüksün!" demiş. "Sen de ne kadar tüylüsün!" Pip gülmüş. "Arkadaş olalım!" Ve o anda arkadaş olmuşlar.

Tavşan ve Pip günü birlikte geçirmişler. Pip neşeli şarkılar söylerken tavşan dalları ve yosunları kemirmiş. Kar yığınlarının arasında saklambaç oynamışlar. Tavşan kendinden emin olamamayı unutmuş. "Sen cesursun," demiş Pip. "Ben mi?" demiş tavşan. "Ben her şeyden korkarım!" Pip sadece gülümsemiş. "Cesur olmak, korksan bile denemektir." Tavşan bunu düşünmüş.

Ertesi gün yeni yerler keşfetmeye çıkmışlar. Çıtırdayan karın üzerinde zıplayıp kanat çırpmışlar. Ama kısa süre sonra durmuşlar. Önlerinde büyük, karlı bir vadi uzanıyormuş. Geniş ve derin, dik yamaçlı, yumuşak ve derin karlıymış. Rüzgâr içinden uğulduyormuş. "Olamaz," diye fısıldamış tavşan. "Oradan geçemeyiz. Çok büyük ve korkutucu!"

Pip bir kar tümseğine konup vadiye bakmış. "Büyük, evet," diye onaylamış Pip. "Ama bir yol bulabiliriz. Rüzgârın o kadar sert olmadığı korunaklı bir yol arayacağız." Tavşanın kulakları sarkmış. "Ya kaybolursak? Ya kar çok derinse?" Pip uçup etrafta dönmüş. "Adım adım ilerleyeceğiz," demiş Pip. "Ben de cesaretimizi korumak için şarkı söyleyeceğim!"

Tavşan derin bir nefes almış. Pip parlak, cesur bir şarkı söylemeye başlamış. Tavşanın kalbi hızlı çarpıyormuş ama Pip'in peşinden vadiye girmiş. Kar yumuşakmış ama tavşanın kocaman arka ayakları çok derine batmasını engelliyormuş. Pip hemen önde uçuyor, yol boyunca şarkı söylüyormuş. "Harika gidiyorsun!" diye seslenmiş Pip. Tavşan kendini birazcık daha cesur hissetmiş.

Adım adım ilerlemişler. Bazen rüzgâr onları geri itmiş ama Pip'in şarkısı onları yürütmüş. "Kayalara ya da çalılara bak," demiş Pip. "Rüzgârı kesebilirler." Tavşanın kara gözleri karlı yamacı taramış. Sonra bir şey görmüş. "Orada!" demiş. "Arkasında boşluk olan büyük bir kaya!" Oraya doğru yönelmişler, tavşanın tüylü kuyruğu sallanıyormuş.

Kayanın arkasında rüzgâr çok daha yumuşakmış. "Burası korunaklı bir yer!" diye sevinmiş Pip. Bir an dinlenmişler. Tavşanın kulakları dimdik, dinliyormuş. "Sanırım yol kayanın arkasından devam ediyor," demiş. Pip bakmak için uçmuş. "Evet! Vadinin yanı boyunca kıvrılıyor. Korunaklı bir yol!" Tavşanın içi sıcacık olmuş. Yolu bulmaya yardım etmiş.

Korunaklı yolu adım adım izlemişler. Tavşan dikkatle zıplıyor, Pip kayadan kayaya uçup şarkı söylüyormuş. Vadi artık korkutucu gelmiyormuş. Bir macera gibiymiş. "Başarıyoruz!" demiş tavşan. "Birlikte!" diye şarkı söylemiş Pip. Rüzgâr hâlâ esiyormuş ama kayaların arkasında güvendelermiş. Tavşanın endişeli gözleri parlamaya başlamış.

Vadinin sonuna yaklaştıkça yol dikleşmiş. Tavşanın kocaman arka ayakları buzlu karda kaymış. "Yapamıyorum!" diye haykırmış. Pip aşağı uçup tavşanın kulağına konmuş. "Yapabilirsin," demiş Pip yumuşacık. "Ben şarkı söyleyeceğim, sen de her seferinde bir zıplayış yap." Pip yavaş, düzenli bir şarkı söylemiş. Tavşan bir zıplamış. Sonra bir daha. Adım adım tırmanmış.

Tepede tavşan soluk soluğa yere yığılmış. Pip yanına konmuş. "Başardın!" diye sevinmiş Pip. Tavşan geri dönüp vadiye bakmış. O kadar büyük ve korkutucu görünmüş ama şimdi sadece bir vadiymiş. "Şarkın olmadan başaramazdım," demiş tavşan. "Ben de senin keskin gözlerin olmadan korunaklı yolu bulamazdım," demiş Pip. Birbirlerine gülümsemişler.

O günden sonra tavşan ve Pip en iyi arkadaş olmuşlar. Karlı dünyayı birlikte keşfetmişler, hep korunaklı yollar arayıp cesur şarkılar söylemişler. Tavşan bazen hâlâ kendinden emin olamazmış ama yalnız olmadığını bilirmiş. Rüzgâr sert estiğinde Pip şarkı söyler, tavşan da hatırlarmış: dostluk en korkutucu yolları bile güvenli ve eğlenceli yapar.

Küçük kutup tavşanı önemli bir şey öğrenmiş. Cesaret hiç korkmamak değildir. Korksan bile denemektir, hele yanında bir arkadaşın varsa. Pip kar kiraz kuşu bunu göstermiş. Tavşan da Pip'e küçücük bir canlının bile yolu bulabileceğini göstermiş. Birlikte, soğuk beyaz dünyayı sıcacık ve şarkı dolu yapmışlar.

Yani karlı vadiye yolunuz düşerse, iyice kulak verin. Neşeli bir şarkı duyabilir ve korunaklı bir yolda zıplayan küçük beyaz bir tavşan görebilirsiniz. Birlikte, adım adım, belirsizliği maceraya dönüştürürler. Tavşanın kara gözleri endişeli değil, pırıl pırıl parlar, çünkü dostluğun en güzel cesaret olduğunu bilir.

Ve bu, küçük kutup tavşanı ile Pip kar kiraz kuşunun hikâyesidir. Büyük, korkutucu vadilerin bile korunaklı yolları olduğunu ve küçük dostların bile birbirlerine cesur olmayı öğretebileceğini keşfetmişler. Öyleyse ne zaman kendinizden emin olamazsanız, hatırlayın: bir şarkı, bir arkadaş ve her seferinde bir adım, her yolu güvenli ve eğlenceli hissettirebilir.